

Puzsér nevelni szeretné a népet

2018 szeptember 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ezek igen tanulságos vallomások voltak.

Aki találkozott már Paul Johnson Értelmiségiek cím? örökzöldjével, az nagyjából tud képet alkotni arról, kik is azok az értelmiségiek. Századokon átível? hagyománya van immár a morál sziklaszirtjér?l prédikáló, a világ népeit nevelni szándékozó civilizátoroknak, akiknek az életrajzi kisszíneseib?l kiderül, mennyire pitiáner csalók voltak, akik mellesleg a körülöttük él? életeket módszeresen tették tönkre. Persze nem mindenki nagypályás imposztor, a mezei értelmiségiek csak félig bebiflázott panelekkel kábítják a közönséget, aztán zsebbe kérik érte a honort.

Biztos mindenki ismeri azt a felkiáltást, hogy valaki az „elvek embere”, és ezt kéretik komolyan is venni. Aki ugyanis „elveket” képvisel, az nem képviselhet embereket – így, ha saját köréb?l vét valaki az „elvek” ellen, úgy az „elvek emberének”, az értelmiséginek kötelez? felszólalnia ellene, akkor is, ha rokona, barátja az illet?. Az elvek szentek, azok érvényesítésében könyörtelennek kell lenni! Csak semmi elhajlás! Az „elvek emberei” ezért általában – ahogy Johnson könyvéb?l is kiderül – a való életben elviselhetetlenek, él?sköd?k, akik a bajtársiasság legapróbb jelét sem mutatják, ezért nem érdemes nekik hátat fordítani.

Legalább minden a helyén van, hiszen az elvont, univerzális elveket csak elvont, univerzális módon érdemes képviselni. A következetes értelmiségi a saját konkrét, partikuláris viszonyaira épp ezért nem kívánja alkalmazni ?ket, csak akkor, ha mások felé kell kíméletlenséget mutatni, azaz, cselekvésüket ezekhez az elvekhez mérni.

De kicsit messzir?l indultunk. Térjünk vissza a mába.

Az utóbbi hetekben szemtanúi lehettünk annak, hogy a Lajos-árvaház egyes tagjai miként számolnak be a bolt bezárásáról. Ezek igen tanulságos vallomások voltak. Nagyjából olyan drámát csináltak minden esetben munkájuk elvesztéséb?l, mintha az árok szélén állnának valahol Katyn mellett, és a szovjet osztag épp újratöltene. Nincs az hurrikán vagy háború, ami akkora tragédia lenne, mint amikor egy újságíró elveszíti az állását – vagyis, amikor a bukott gazda szélnek ereszti ?ket.

Itt van például az örök független, örök megmondó Puzsér, aki ekképpen számolt be a „leszámolásról”:

Azt azért jegyezzük meg, hogy Puzsér szépen megvárta, mi történik, azaz lelkiismerete olthatatlan lázadásában az igazságtalansággal szemben nem pattant föl azonnal, amikor a Szikszai-féle rohamosztag átvette a stafétát. Nos, tegyük fel, hogy a független megmondó nem elbocsátó üzenetet kap, hanem ajánlatot. Ez esetben nagyjából a következ? sorokat olvastuk volna:

„*Maradok a Hír tévénél. A tévé új vezet?it?l korrekt ajánlatot kaptam, korrekt feltételekkel. Tudom, most sokan fognak háborogni, mondván, eladtam magam, eladtam a függetlenségemet, de mindenkit megnyugtathatok, hogy ezt sosem tenném. Számomra ugyanis nem az a fontos, hogy hívják egy televízió vezet?jét, nekem mindegy, hogy a névtáblán Simicska Lajos, Liszkay Gábor vagy Szikszai Péter szerepelnek-e – nekem az a fontos, hogy min?ségi m?sort készíthessek a saját elképzelésem szerint, olyat, amibe senki nem szól bele. Röviden: az a fontos, hogy min?ségi m?sor szülessen. És a min?ség pedig nem attól függ, mi szerepel a f?nöki névtáblán, hanem attól, hogy hol vagyok ÉN*”.

Az értelmiségi, aki az elvek embere, mindig tudja úgy cs?rni-csavarni a magyarázatokat, hogy abból – minden egyes esetben – ? jöjjön ki erkölcsi gy?ztesként.

A függetlenített értelmiségi, így Puzsér büszke függetlenített mivoltára. Vagyis erénynek gondolja azt, hogy bárkit?l elfogad zsoldot – ha jobban belegondolunk, mi a függetlenség, ha nem ez? A szabadúszó zsoldosnál nincs függetlenebb, hiszen nem lojális senkihez. Igaz, egy valódi zsoldos legalább azzal tisztában van, hogy megbízást teljesít, szemben az értelmiségivel, akinek hiúsága megakadályozza, hogy bármi hasonlót beismerjen. ? minden körülmények között független, nem köt?dik érdekekhez.

A szabadúszó, független értelmiségi ebb?l a pozícióból nézi le azokat, akik közösséghez tartoznak. Közösséghez tartozni a szemében nem morális min?ség és nem erény. A közösséghez tartozás eredménye az „elfogultság”, aki közösséghez tartozik, az korrupt – minimum morálisan –, tisztánlátását elhomályosítják a közösség elfogultságai.

A független értelmiséginek nincsenek ilyen jelleg?, korrumpáló köt?déseik, nem tartoznak közösséghez, „szabadon lebegnek”. Ezért úgy gondolják, ?k látják azt az igazi valóságot, amit a közösség, lojalitás és egyéb köt?dések miatt korrumpált egyszer? halandók nem. A független értelmiségi ezért hangoztatja, hogy ? patikamérlegen méri a kritikát, mindenkivel szemben (is!) kritikus, kritikája az origó. Az alfa és az ómega, a kezdet és a vég, senki sem

juthat az Igazsághoz és megváltáshoz, hanem ha ?általa. A közösség, lojalitás, köt?dések által megrontott halandók értékítéletei partikulárisak, a függetlenített értelmiségi ítélete univerzális, felülemelkedik ezeken a mindennapi elfogultságokon. Az értelmiségi a saját véleményébe szerelmes, mindennel szemben kritikus, csak saját véleményével szemben nem (hisz az nem vélemény, hanem az Igazság!). A függetlenített értelmiségi korunk fundamentalista prédikátora.

A függetlenített értelmiségi tévedhetetlen. Még az Egyház tanítóhivatalának sem annyira széleskör? a tévedhetetlensége, mint a kritikus értelmiségié. Az ? tévedhetetlensége totális. A kritika önmagában erény, a tartalma lényegében lényegtelen – ugyanis a kritika igazolja az értelmiséginek önmaga számára, hogy valóban független, minden napi történés, elfogultság és kötödés fölött áll. Az értelmiségi egyik leggyakoribb kritikája a politikával szemben, hogy utóbbi azt hangoztatja: „mi és ?k”. Ezek valóban használhatatlanok az értelmiségi számára, aki onnan indul ki és oda is érkezik vissza, hogy „Én”.

Érdemes megtekinteni ezt a független közéleti pettinget. Puzsér szerint bárhogy is döntenek a magyar emberek, sosem szabad engedni az „ideából”, ahhoz kell méretre vágni az embereket.

A kritikus értelmiségi szerint mindig van egy idea – ami puszta véletlenségb?l mindig az ? fejében található –, amihez a létez? partikuláris közösségeket föl kell emelni. Ez nagyjából az összes megalomán civilizátornak és forradalmárnak a meggy?z?dése. Fáradhatatlanul kell törekedni arra, hogy a nép az ? elképzeléseikhez igazodjon. Ezek az elképzelések általában szörnyen elvontak, az ? fejükben összeálló ideák, mint pl. az a „Nyugat”, ami a valóságban sosem létezett. Az „ideális” ország nagyjából úgy néz ki, hogy a fejében összeollózza az Egyesült Államok alkotmányának egyes részeit, fékjeit, ellensúlyait a svájci demokratikus modellel és a skandináv szociális rendszerrel (valamint: finn modell!) és már kész is a megváltás receptje.

Az értelmiség – mint azt már önmegjelölése is mutatja – képtelen levetk?zni gyermekbetegségét, azaz abbéli meggy?z?dését, hogy neki nevelnie kell a népet, mert ? tudja a tutit. A saját igazában való meggy?z?dését csak messianisztikus küldetéstudata übereli.

A közösséghez-nem-tartozás magyarázza azt is, hogy az ellenzék és az ellenzéki megmondók miért technikai okokkal magyarázzák kudarcukat: választási rendszer, kormánypropaganda, a „jogállamiság” és a „demokrácia” felszámolása stb. Az sosem fordult meg a fejükben, hogy esetleg a jobboldal közösségként m?ködik, az ellenzék pedig képtelen erre. Ez igaz egótól duzzadó megmondóikra éppúgy, mint az egymást egyenként torpedózó párttagokra.

Egy közösségnek mindig sokféle hangja van és sokfelé húz, de valahogy mégis képes megtartani egységét. Ez a mai jobboldal valódi ereje az összes létez? ellenzéki miskulanciával szemben. Amíg ezt nem képesek felfogni és nem képesek közösséget építeni, sohasem lehetnek potens kihívói a kormányzó jobboldalnak.

Az önmagát a világmindenség független ítészének képzel? értelmiségivel szemben azok, akik közösséghez tartoznak, tisztában vannak igazságaik viszonylagos mivoltával, ahogy közösségük tökéletlenségeivel is. (Ami azt illeti, minden földi igazság csak viszonylagos lehet, de ez a felismerés bomlasztja az értelmiségi PR-t.) Csakhogy közösségeink tökéletlensége és igazságaink viszonylagos mivolta nem indokolja azt, hogy ne kellene ezeket megvédenünk.

Amit az értelmiségiek magukban úgy azonosítanak, mint az erkölcsi nagyság legkiválóbb megnyilvánulása, az nem más, mint értelmiségi egók hiúság-vására. Aki nem köt?dik semmihez, az jobb, ha nem is alkot róla dörgedelmes ítéletet.

Megadja Gábor - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló